

poniedziałek, 15.07.2024

Wspomnienie św. Bonawentury, biskupa i doktora Kościoła

Święty Bonawentura (Jan di Fidanza) urodził się ok. 1218 r. w Bagnoregio we Włoszech. Po ukończeniu szkoły średniej podjął studia filozoficzne na uniwersytecie w Paryżu (1242-48), gdzie studiował również teologię. Tam też, w wieku 25 lat, wstąpił do franciszkanów. Po uzyskaniu stopnia mistrza wykładał swoim współbraciom w Zakonie Braci Mniejszych filozofię i teologię. Wybrany na generała zakonu rządził mądrze i roztropnie. W 1273 r. życie św. Bonawentury uległo kolejnej zmianie. Papież Grzegorz X udzielił mu sakry biskupiej i wyniósł go do godności kardynalskiej. Zlecił mu również przygotowanie bardzo ważnego wydarzenia kościelnego: ekumenicznego soboru lyońskiego II, którego celem było przywrócenie jedności Kościoła łacińskiego i Kościoła greckiego. Święty Bonawentura zmarł w 1274 r. podczas soboru w Lyonie. Napisał wiele znakomitych dzieł z zakresu filozofii i teologii. Zajął się także filozoficznym problemem poznania ludzkiego. W tej kwestii odszedł od Arystotelesa i św. Tomasza z Akwinu, a zbliżył się do Platona i św. Augustyna. Gdy w 1257 r. został generałem zakonu franciszkańskiego, panowało w nim wiele silnych napięć, wywołanych przez zwolenników grupy „franciszkanów duchowych”, którzy nawiązywali do Joachima z Fiore. Aby dyskutować z tą grupą i przywrócić jedność zakonowi, św. Bonawentura skrupulatnie przestudiował pisma Joachima z Fiore oraz te jemu przypisywane i – świadomy konieczności właściwego przedstawienia postaci i przesłania swojego umiłowanego mistrza św. Franciszka – wyłożył poprawną wizję teologii historii. Warto podkreślić, że w 1957 r. Joseph Ratzinger (Benedykt XVI) habilitował się rozprawą o św. Bonawenturze pt. „Teologia dziejów u św. Bonawentury”. Źródło: <https://www.niedziela.pl/artykul/143720/nd/>